

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi E. K.

o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa E. K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu "M." sp. z o.o. w K.

o stwierdzenie nieważności uchwały, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 16 czerwca 2010 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 maja 2013 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 grudnia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powódka E. K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 16 czerwca 2010 r., wydanym w sprawie przeciwko pozwanemu Przedsiębiorstwu Handlowo-Uslugowemu „M.” Sp. z o.o. w K. o stwierdzenie nieważności uchwały. Jako podstawę wznowienia powódka powołała podstawy restytucyjne z art. 403 § 1 pkt 1 i art. 403 § 2 k.p.c., których wystąpienie łączyła z faktem sporządzenia przez Sąd Okręgowy w dniu 9 listopada 2012 r., a więc już po wydaniu wyroku, ujednoczonego protokołu rozprawy z dnia 24 lutego 2010 r., uwzględniającego uzupełnienia i zmiany tego protokołu dokonane na wniosek powódki z 2 marca 2010 r.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę jako nieopartą na ustawowej podstawie. Wyjaśnił, że wskazane przez skarżącą podstawy restytucyjne wymagają ujawnienia się po prawomocnym zakończeniu sprawy okoliczności, które - gdyby były znane wcześniej - miałyby wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Takiego charakteru nie miało sporządzenie przez Sąd Okręgowy jednolitego protokołu rozprawy, uwzględniającego uzupełnienia i sprostowania dokonane na wniosek powódki, gdyż było to tylko techniczne włączenie do treści protokołu zarządzenia z dnia 15 marca 2010 r., którym wniosek ten został rozpoznany. Merytoryczna korekta protokołu nastąpiła więc przed wydaniem przez Sąd Apelacyjny wyroku z dnia 16 czerwca 2010 r. i była temu Sądowi znana. Protokół nie był przerobiony, ani podrobiony, a zmiany w treści zapisów, które powódka uważa za decydujące dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, zdaniem Sądu nie miałyby wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Powódka zaskarżyła powyższe postanowienie zażaleniem, domagając się „wznowienia postępowania”. Z treści uzasadnienia wynika, że skarżąca zarzuca wadliwe odczytanie przez Sąd Apelacyjny zmian w zapisach protokołu rozprawy, pominięcie okoliczności, że ten Sąd nie odniósł się do zmian w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 czerwca 2010 r. oraz nieuwzględnienie faktu przerobienia protokołu walnego zgromadzenia wspólników pozwanej, na którym podjęto zaskarżoną przez powódkę uchwałę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o limitowanych podstawach. Wybór podstawy wznowienia należy do skarżącego i wiąże sąd rozpoznający skargę. Powódka powołała podstawy przewidziane w art. 403 § 1 pkt 1 i w art. 403 § 2 k.p.c. a jako ich uzasadnienie wskazała fakt sporządzenia przez Sąd Okręgowy dopiero dwa lata po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy sprostowanego protokołu z rozprawy, na której wydany został wyrok w pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny słusznie jednak ocenił, że wykonanie przez Sąd Okręgowy ujednoliconego odpisu protokołu miało charakter odtwórczy i nie wносиło nowych treści, nieznanymi wcześniej sądom rozpoznającym sprawę, szczególnie Sądowi Apelacyjnemu, wydającemu wyrok z dnia 16 czerwca 2010 r. Zmiany w treści protokołu z rozprawy wprowadzone zostały zarządzeniem z dnia 15 marca 2010 r., zarządzenie to znajdowało się w aktach sprawy od chwili wydania, jego treść nie może więc zostać uznana za nowość w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.

Sprostowanie protokołu jest czynnością przewidzianą w przepisach postępowania cywilnego (art. 160 k.p.c.), uwzględniającą możliwość wystąpienia błędów w pisemnym odtworzeniu treści wypowiedzi i potrzebę ich poprawienia. Problem ten rozwiązuje zapisywanie przebiegu rozprawy za pomocą aparatury rejestrującej. Usunięcie usterek pisemnego protokołu w drodze przewidzianej w art. 160 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w marcu 2010 r.) nie stanowiło więc jego przerobienia lecz nadawało mu właściwą treść. Również wcześniejszy protokół nie był przerobiony, gdyż „przerobienie” dotyczyć może dokumentu już istniejącego, a nie dopiero powstającego. Ponadto musi być ujawnione po prawomocnym zakończeniu postępowania. Słusznie więc Sąd Apelacyjny ocenił, że skarga powódki nie została oparta na ustawowej podstawie i podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Natomiast zawarte w uzasadnieniu rozważania odnoszące się do znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zmian wprowadzonych do pierwotnego protokołu wykraczają poza dopuszczalny zakres badania na etapie wstępnej kontroli skargi, przeprowadzanej w oparciu o art. 410 § 1 k.p.c. Zarzuty podniesione przez

skarżącą w tym zakresie, podobnie jak argumentacja Sądu Apelacyjnego są pozbawione znaczenia. Również argumenty dotyczące przerobienia protokołu walnego zgromadzenia, które powódka zgłosiła w zażaleniu, nie mogą stanowić podstawy skargi, skoro dotyczą okoliczności znanych powódce już w toku pierwotnego rozpoznania sprawy.

Z tych przyczyn zażalenie powódki należało oddalić (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).